

PORTAL HRVATSKOGA KULTURNOG VIJEĆA

Reportaža Damira Borovčaka: U Gračanima čak 17 partizanskih stratišta

Ponedjeljak, 23. svibnja 2011.

MEDIJIMA: U Gračanima postavljeni spomenici žrtvama partizanskog pokolja

Postavljeni spomenici žrtvama partizanskog pokolja u Gračanima

U subotu 5. studenog u zagrebačkom predgrađu Gračanima, postavljeno je sedam spomen ploča žrtvama partizanskog pokolja u svibnju 1945. godine. U Gračanima je tijekom svibnja 1945. zarobljeno i brutalno pobijeno blizu osam stotina osoba, hrvatskih i njemačkih vojnika, ali i mnoštvo civila, kako domaćih Gračanaca tako i komunističkim vlastima nepoćudnih Zagrepčana.

Stvaranjem samostalne Republike Hrvatske grupa gračanskih intelektualaca krenula je u obilježavanja grobišta i jama, koje su razbacane po cijelim Gračanima i okolnim šumama. 1995. godine postavljena je i jedna spomen ploča na mrtvačnicu Gračanima. No ostala su grobišta ostala neoznačena, za što je velikim dijelom zaslužna i politička klima i pritisak s vrha. Naime, određenim je krugovima bilo u interesu zaustaviti istragu koja bi vjerojatno dovela i do nekih visokopozicioniranih hrvatskih političara. Zbog toga je akcija gračanskih intelektualaca starije generacije sredinom devedesetih godina zamrla.

Prije tri godine mlađa generacija Gračanaca krenula je u aktualizaciju problema. Na to ih je ponajviše ponukala molba živućih svjedoka stravičnih partizanskih pokolja; Rudolfa Puntijara, Rudolfa Baneka, Ladislava Prekupca, Ivana Čuka, Jelene Kos, Mirka Baneka i Magde Čuk. Akcija je obuhvaćala više segmenata obilježavanja sabranih u skupni naziv; „Dani sjećanja“; Snimanje dokumentarnog filma „Dani sjećanja“, svečana sveta misa na središnjoj lokaciji, predavanja o žrtvama pokolja i drugo. Nositelji svih tih događaja bile su gračanske udruge, prije svega udruga „Falaček Prigorja“. Najveća želja bila je dostojno obilježavanje grobišta.

Prije tri godine postavljeni su veliki drveni križevi na osam stratišta. Ostala stratišta nisu mogla biti obilježena jer je na njima izgrađena određena infrastruktura. No želja je bila izgraditi kamene spomenike u koje bi se ugradile mramorne ploče. Prepreke za postavljanje istih bile su mnogobrojne. Financije, politika i tradicionalni hrvatski jal. Unatoč čak i privođenju određenih članova inicijative od strane policije na informativne razgovore izrada ploča nije stala. Ponajviše zahvaljujući gračanskim majstorima Pavlu Pašalicu i Stanku Ivaniću ploče su dovršene. Dozvola se čekala više od godinu dana. Ploče su konačno u subotu 5. studenog postavljene na sedam

lokacija u Gračanima (Banekov zdenec, Strmec, Peščenka, Zlodijev Brijeg, Bjelečenica, Lonjščina i Pri Isusu).

Osmo će se ploča postaviti u blizini nekadašnje bolnice Brestovac, povrh Gračana gdje su partizani pobili sve hrvatske pacijente zatečene u bolnici u svibnju 1945. godine. Ploče su postavili članovi dvije gračanske udruge; „Falaček Prigorja“ i „Udruga za očuvanje i razvoj Gračana“. U budućnosti gračanske udruge planiraju izradu velikog spomenika u središtu mjesta te naravno redovnu godišnju komemoraciju pod nazivom „Dani sjećanja“. Ovom prilikom pozivam sve koji pješače na Medvednicu da posjete grobišta, zapale lampuše, pomole se, a nadasve čuvaju ova mjesta stradanja Hrvata i Nijemaca u svibnju 1945. godine.

Domagoj Novosel, prof.

domagoj.novosel5@gmail.com

Više o događaju u Gračanima u proljeće o.g. može se vidjeti ovdje:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/reportae/d-borovak/8423-reportaa-damira-borovaka-u-graanima-ak-17-partizanskih-stratita.html>

LONJŠČINA
U SPOMEN NA ŽRTVE
PARTIZANSKOG POKOLJA
U GRAČANIMA
NAKON ZAVRŠETKA RATA
U SVIBNJU 1945.

Reportaža Damira Borovčaka: U Gračanima čak 17 partizanskih stratišta

Ponedjeljak, 23. svibnja 2011.

U Gračanima čak 17 partizanskih stratišta

U nedjelju 22. svibnja, nadomak centru Zagreba, na Lonjščini kod Isusa, procesijom i svetom misom obilježeni su Dani sjećanja na žrtve komunističkih zločina u Gračanima u svibnju 1945. Na završetku rata selo Gračani podno Zagrebačke gore, postaju stratište za civile i zarobljenu vojsku. Na tisuće tzv. „narodnih neprijatelja“ u Zagrebu je zatvoreno u zloglasne logore: Kanal (današnji autobusni kolodvor), Savska cesta, Maksimir, Prečko i druge. Neki su zarobljenici iz tih logora završili svoj život u Gračanima, gdje je VI. lička proleterska brigada uspostavila svoj stožer, vojni zatvor i mučilište.

Ulogu „osloboditelja“ Zagreba dobili su bivši četnici pod zapovjedništvom Koste Nađa, Peke Dapčevića i Koče Popovića. U Gračane je stigla VI. lička proleterska brigada „Nikola Tesla“ a zapovjednik je bio general Đoko Jovanić. Smaknuća u Gračanima trajala su sve do početka lipnja 1945. kada je VI. lička proleterska brigada napustila selo. Žrtve su pokapane u čak 17 masovnih grobišta čije su lokacije uglavnom manje poznate, iako su neke i obilježene: Obernjak, Strmec, Bjelčenica, Lonjščina, Peščenka, Zlodijev Brijeg, Banekov stubl, i druga. O žrtvama postoji i dokumentacija iz partizanskih i privatnih izvora.

Najpoznatiji pokolj počinjen je u bolnici za plućne bolesti „Brestovac“ na Sljemenu, gdje su bolesnici izbačeni iz kreveta, poklani i pobacani u jame. Prema izvještaju Miroslava Haramije i dr. Tadije Drinkovića koji je brinuo za bolesnike, partizani su brutalno pogubili 40 teških bolesnika, uglavnom domobrana i civila. Naknadno je pogubljeno još 170 bolesnika, a živote su poštedjeli samo osoblju bolnice, jer im je bilo potrebno za liječenje partizanskih ranjenika. Žrtve Brestovca su pokopane u blizini, od gračanskih seljaka za što su oni dobili potvrde o radu.

Misu zadušnicu predvodio je o. Nikola Barun, župnik iz Remeta, a koncelebrirali su župnik u Gračanima o. Mirko Kralj te vlč. Stanko Haramija, žpk u m., o. Gabrijel Badurina i o. Ilija Tipurić. Otac Nikola Barun je rekao:

Sadašnji papa Benedikt XVI. u svojoj knjizi „Svjetlo svijeta“ poslao je poruku današnjoj Crkvi i svijetu, svakome pojedincu: "ne možemo se dalje ponašati kao do sada. Čovječanstvo stoji na prekretnici. Vrijeme je za osvješćenje... Ima tako mnogo problema koje moramo riješiti, ali ih nećemo riješiti ako u središtu ne bude stajao Bog, ako iznova ne postane vidljiv u svijetu."

Zar ove Papine riječi ne bi dobro došle 1945. g. kao spasonosne ovdje u Gračanima na kraju drugog svjetskog rata kada je bilo bezvlađe i kada se pojavila nova vlast partizansko-komunistička, bezbožna s puno mržnje i osвете i cilj joj je bio ubiti sve što nije njihovo, bez obzira na krivnju. Boga i Božja načela nisu poznavali. Čovjek tada nije vrijedio ništa. Čak jedna obična igračka bila je više zaštićena. Po očevidcima ovdje na ovom svetom mjestu u podnožju zagrebačke gore iznad Gračana ubijeno je 800 ljudi. Ubili su one koji su se našli ovdje a i dovodili su iz grada misleći ova gora na osami bit će tajna i neće se otkriti. Kao župniku jednom zgodom pokojni Miroslav Haramija pokazao mi je bilježnicu u kojoj je zapisivao ubijene i ovdje pokapane. Pripovijedali su mi i očevidci kako su kao djeca dolazili ovdje i promatrali kako svinje trgaju noge i ruke od pokopanih.

Svibanj 1945. kraj rata, je mjesec u kojem je nedužno nastradalo stotine tisuća Hrvata i drugih nacionalnosti, na križnim putovima od Blajburga pa dalje, bez zaštite i suda od pobjednika. Ima još svjedoka živih, koji su doživjeli strahote, jedan od tih je i moj otac koji je prošao križni put od Dravograda do Požege. Prošao je četverored. Doživio ubijanja i mučenja. Koliko samo civila, žena, staraca i djece je ubijeno, koji nisu nosili pušku niti ratovali nego proživljavali strahote rata. Cilj je bio tadašnje vlasti što više pobiti Hrvata da ne bi se više pobunili protiv Jugoslavije i tražili svoju slobodu i slobodnu domovinu.

U vremenu od 1945. do 1990. g. bila su za Hrvate teška vremena. Svjedoci smo tome. Vladao je strah od vlasti. Posebno 1971. g. toliki su protjerani i proganjeni, zatvarani, ali duh slobode ostao je s gorčinom u narodu i narod čekao svoj trenutak. I nakon 45. godišnje jugoslavensko-komunističke diktature izborili smo slobodu i slobodnu Hrvatsku pod vodstvom prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana, naših branitelja i uz velike žrtve i odricanja naroda. Bog je bio na našoj strani. Uporne molitve naših baka s krunicom u ruci pomagale su, ohrabrivale.

Imamo domovinu ali čini mi se da nam treba još puno toga da budemo u svijetu priznati i istinski prihvaćeni. Koliko mi moramo pretrpjeti da bi smo bili priznati. Ali i o nama samima također puno toga ovisi.

I ovo sveto mjesto nevinih žrtava, natopljeno krvlju naših mučenika, kao i diljem Hrvatske u drugom svjetskom ratu i poslije rata poručuje nama danas: budite zajedno, stvarajte zajedništvo u svim dimenzijama ljudskog življenja. Nemojte se dijeliti na lijeve i desne. Prošla su ta vremena. Volite svoju domovinu i žrtvujte se za nju. Neka vam zajednička stvar bude ispred osobnih interesa. Kako nam treba jedinstvo, zajedništvo jednog malog, kršćanskog naroda u ovoj velikoj Europi.

Nemojmo opterećivati i zamarati previše mlade generacije s prošlošću, ali mladi trebaju znati što se je događalo njihovim pradjedovima i djedovima. Čovjek koji ne pozna svoju povijest, ili ga nije briga, kao da je manje čovjek. Zato mladi, djeco proučavajte svoju povijest, čuvajte ove lijepe prostore, ono što ste naslijedili od svojih, stvarajte obitelji i budite Božji, neka Bog i evanđelje budu središte vašeg života.

Ne smijemo zaboraviti i reći bilo pa prošlo, to se je davno dogodilo. Jasno kao kršćani trebamo oprostiti i ovakve velike zločine. Oproštenje je znak da smo ljudi obdareni Božjim milosrđem i dobrotom. Pravednost Božja i nevine žrtve vaze da se procesuiraju oni koji su činili zločine, u svibnju 1945. i poslije, ako ih još ima živih, a vjerujem da ih ima.

Braćo i sestre ova sveta misa je Isusova žrtva prinesena za naše spasenje, neka bude zalag spasenja svima koji su ovdje ostavili svoje kosti kao i diljem Hrvatske.

Dolazeći svake godine na ovo sveto tlo mi kao vjernici kršćani ne istražujemo ničiju osobnu krivnju, niti političko opredjeljenje, nego smo došli iskazati ljudsku i kršćansku počast svim žrtvama ovdje i diljem Hrvatske. A mi ovdje prisutni molimo Boga da u ovoj suznoj dolini budemo nošeni evanđeoskim Duhom Isusa Krista, ljubavlju jedni prema drugima i tako ostvareni ostvarimo vječnost.

Sv. Otac za 15 dana dolazi u Zagreb/Hrvatsku/, da učvrsti nas u vjeri i ohrabri u životu. Dođimo na hipodrom na susret sa svetim Ocem nemojmo oklijevati, ima mjesta za sve. To je naša zahvala papama i Vatikanu za sve ono što su za nas učinili kroz povijest i danas. Pogotovo 1992. g.

Izvršnu organizaciju Dani sjećanja na žrtve komunističkih zločina u Gračanima u svibnju 1945. posljednjih godina pokreće Tomislav Čegelj koji koordinira sve gračanske udruge: HPD „Podgorac“ - pjevanjem prati misu, „Udruga za očuvanje i razvoj Gračana“, DVD Gračani, ŠD Gračani, LD Sljeme i Udruga „Falaček Prigorje“. U procesiji je sudjelovao i na misi nazočio mlađi naraštaj Gračanaca, koji su se odazvali u narodnim nošnjama i s hrvatskim stjegovima. Na završetku mise okupljenima se obratio i jedan od organizatora profesor Domagoj Novosel koji je održao kraći govor koji donosimo u cijelosti:

Poštovani Gračanci i Gračanke, dragi gosti.

Kao prvo želio bi zahvaliti svima onima koji su zaslužni što se „Dani sjećanja na žrtve komunizma“ u Gračanima odvijaju već treću godinu za redom. Prije svega Tomislavu Čeglju od kojeg je i potekla prva inicijativa, svim gračanskim udrugama; „Podgorcu“ koji je i danas svojim pjevanjem uzveličao ovaj skup, „Udrugi za očuvanje i razvoj Gračana“, DVD – u Gračani koji je ustupio svoje vozilo i koji osigurava skup, Športskom društvu Gračani, Lovačkom društvu Sljeme i članovima Udruge „Falaček Prigorje“ koji su uredili okoliš i postavili klupe. Također bi se zahvalio predsjedniku gradske četvrti Podsljeme gospodinu Dragi Topolovcu i gospodinu Tomislavu Viduki koji je pomogao baš kao i prošle godine. Pozdravljam nazočne članove svih institucija i udruga, a osobito hrvatske branitelje i domobrane, kako iz Drugog svjetskog rata, tako i iz Domovinskog rata.

Osobito se zahvaljujem našim svećenicima (...) što su održali ovu svetu misu i podržali ovaj naš mali ali značajni projekt. Upravo je naše svećenstvo u teškim godinama komunizma i hrvatske šutnje bilo temeljni nositelj sjećanja na naše mrtve i žrtve koje je hrvatski narod pridonio kako bi očuvao svoju domovinu.

Gračani su oduvijek bili poznati kao selo prožeto istinskom vjerom i bogobožnošću, vjera u Boga i hrvatstvo bila su dva stupa koje je siromašni puk našeg kraja imao kao oslonac. Zbog toga nije slučajno što su Gračani u svibnju 1945. postali mjesto jednog od mnogobrojnih zločina nad hrvatskim narodom, svojevrsna postaja križnoga puta. Zločinačka ideologija komunizma upravo je u ovom pobožnom kraju pokazala svoje bezbožno lice, što nije ni čudno, jer sotona uvijek pokušava uništiti ono što je sveto i dobro.

Kao povjesničaru teško mi je, a ne spomenuti nekoliko detalja o krvavom gračanskom svibnju 1945. Postoji nekoliko prvorazrednih dokumenata koji svjedoče da je na prostoru Gračana pobijeno oko 800 žrtava. No to su žrtve koje su popisane i za čije se mjesto počivališta zna, broj onih za čiji se grob ni ne zna puno je veći. Od Isca do bolnice na Brestovcu nalazi se niz od nekoliko desetaka većih ili manjih jama u kojima se nalaze tijela ubijenih. To su tijela nevinih ljudi, često civila, žena, djece, ali i hrvatskih vojnika. Njihova je jedina krivnja bila što su bili Hrvati, katolici i neprijatelji bezbožnog komunizma. Sve ono što se događa hrvatskim braniteljima danas događalo se i našim precima šezdesetak godine ranije. Biti Hrvat, biti hrvatski vojnik tada bio je zločin, baš kao što i danas hrvatske branitelje nazivaju zločincima.

Postavlja se pitanje krivnje. Tko je kriv za ono što se u svibnju dogodilo u Gračanima? Dokumenti ne lažu, general Đoko Jovanić, zapovjednik VI. Ličke proleterske brigade bio je

gospodar života i smrti na ovom području. Zanimljivi su podaci iz njegova životopisa. Bio je sudionik tzv antifašističkog, a zapravo četničkog ustanka u Srbu 27. Srpnja 1941. kada su pobijene hrvatske obitelji na području Srba, Boričevca, Drvara i Bosanskog Petrovca. Iako se na žalost ustanak i danas slavi kao tobožnji antifašistički ustanak, potpis koji je Đoko Jovanić u kolovozu 1941. stavio u selu Otrić govori da nije bilo riječi o nikakvom antifašizmu. Naime 11. Kolovoza Đoko Jovanić i njegov partizansko – četnički odred potpisali su sporazum s talijanskim fašističkim vojnim zapovjednicima u Lici o međusobnom nenapadanju. Mora se priznati čudan potez za osobu koja je nekoliko dana prije bila vođa navodnog antifašističkog ustanka.

Isti taj Đoko Jovanić došao je u Zagreb, u naše Gračane u svibnju 1945. I izdao naredbu „Da svi koji su služili hrvatsku ili njemačku vojsku moraju biti pobijeni“. Na žalost, kao što vidimo i znamo rezultat te naredbe leži svuda uokolo nas. Pripadnici njegovih jedinica zapravo su bili dojučerašnji četnici koji su u studenom 1944, iskoristili aboliciju i prešli iz četničkih u partizanske redove. Umjesto kokarde zakačili su na šajkače crvene zvijezde i nastavili rat protiv svega što nosi hrvatski predznak.

Možemo li onda govoriti o oslobođenju Gračana? Bila bi to laž, na ovom prostoru rata nije bilo sve do svibnja 1945., o čemu govore i danas živući svjedoci, živjelo se mirno. Rat i mržnju donijeli su oni koji su bili zadojeni mržnjom protiv svega hrvatskog.

Što mi želimo danas? Đoko Jovanić preminuo je prije nekoliko godina, zločincima iz njegovih jedinica izgubio se trag u vrtlogu povijesti, nemamo iluzija da će ikada, ako su i živi biti izvedeni pred lice pravde. Ono što želimo je da se mjesta pogibiji naše hrvatske braće i sestara dostojno obilježe, da im se zna za grob i njihovu mučeničku smrt, da se djeca ne odgajaju na mitovima lažne komunističke ideologije i krivotvorene povijesti, već da znaju istinu o svojim precima. Ako svi ostali narodi imaju pravo na obilježavanje svojih žrtava, ako određeni krugovi hrvatskog društva i politike i danas uzdižu i slave zločinačku ideologiju, tada i mi imamo pravo sačuvati uspomenu na naše mrtve, jer hrvatske glave ne vrijede manje od drugih glava. Vijeće Europe osudilo je komunizam i nacizam, dvije najveće totalitarne ideologije XX. stoljeća. No, naše društvo i naše elite, kojima su puna usta Europe nikako da se obračunaju s avetima komunističke prošlosti. Štoviše pod krinkom antifašizma boljševizam se danas vraća na velika vrata. No nema antifašizma, bez antikomunizma, ne možemo u budućnost ako se ne riješimo balasta prošlosti. Jer narod koji ne poštuje svoje pretke i ne drži do svoje povijesti, nema pravo vjerovati u bolju budućnost. Zbog toga je izuzetno bitno da i nadalje, pa makar i u ovom skromnom obliku odamo počast našoj preminuloj hrvatskoj braći i sestrama i da im se u dogledno vrijeme odužimo i spomenikom, koji bi za sva vremena svjedočio o istini, istini koja se ne smije zaboraviti.

Naredba koju je Aleksandar Ranković, šef Ozne, uputio 17. svibnja zapovjedništvu u Zagrebu ukazuje o smišljenim zločinima:

„Vaš rad u Zagrebu je nezadovoljavajući. Za 10 dana u oslobođenom Zagrebu streljano je samo 200 bandita. Iznenaduje nas ova neodlučnost za čišćenje Zagreba od zlikovaca. Radite suprotno od naših naređenja jer smo rekli da radite brzo i energično i da sve svršite u prvim danima.”

Dakle glavni šef Ozne Ranković, izravno podređeni Titov suradnik, izdao je depešu Ozni u Zagrebu o krvavom lovu na Hrvate. Dva dana nakon Rankovićeve naredbe, 19. svibnja 1945. započela su masovna pogubljenja u Gračanima. Sve do danas nitko nije odgovarao za zločine nad zarobljenim hrvatskim i njemačkim vojnicima te velikim brojem civila u Zagrebu. Nikada se ne će moći utvrditi točan broj ubijenih. Nažalost, danas 20 godina suverene hrvatske države nitko nije ni započeo iskapanja u Gračanima. Istina o tim zločinima usmeno se prenosila s naraštaja svjedoka na novi naraštaj. Glas istine i pravde, iskazivanje poštovanja prema onima koji nemaju ni svog groba ni imena, a po čijim

kostima već desetljećima ne znajući hodamo – to je ono što je i ove nedjelje u Gračanima okupilo sućutne i istinoljubive. Organizaciji ove manifestacije zajednički doprinosi župa „Sv. Mihaela" Gračani i sve gračanske udruge i društva.

U Zagrebu se krajem svibnja 1945. preko noći promijenila struktura stanovništva. Pod zemlju su nestali mnogi Zagrepčani, a u njihove stanove uselili su tzv. „oslobodioci". Posljedice se osjećaju i danas. „Oslobodioci" ne žele promjenu imena trga maršala zločinca, dapače traže vratiti ulicu 8. maja 1945., kao uspomenu na krvavo „oslobođenje" Zagreba. Neki „oslobodioci" još su živi, a posebno su aktivni njihovi potomci. Umjesto dubokog kajanja, svoje laži podmeću kao istinu. A Hrvatska je već dvadeset godina navodno suverena i slobodna.

Tekst i fotografije: Damir Borovčak

Komentari

+21 #1 MEMENTO MORI! — **nostradamus** 2011-05-23 21:57

Iznenaduje me da se nitko od uobičajenih komentatora HKV-a još nije javio!?

Ovo je doista potresna reportaža koju bi svakako trebalo objaviti u novinama, na Radio Zagrebu, Radio Sljemenu, HRT-u. Današnji stanovnici Zagreba, malo što znaju o tom krvavom "oslobađanju" grada pod Sljemenom i Gričem. Jednako kao što gotovo ništa ne znaju o "suptilnijim" metodama likvidiranja brojnih starijih osoba u čije su se stanove "naseljavale" partizansko-partijske obitelji. Pedesetih godina javno se pričalo da su ih doseljenici pomalo tamanili stavljajući im u hranu "mišomor".

Eto teme za uratke čovjekoljubivih drugova i drugarica Golstein-Puhovski-Šnajder-Krizmanić-Pusić...

+19 #2 Nostradamus — **Domovine sin** 2011-05-23 23:28

Ponoviti ću svoj komentar objavljen jučer, u kojemu možete pronaći odgovor zašto teško čitam i još teže komentiram ovakve članke, a vjerujem kako nisam jedini koji ovako misli. Amerikanci vrlo dozirano iznose podatke o stradavanju svojih vojnika, baš kako bi izbjegli malodušje, depresiju, pa i širenje straha, što je u svim ratovima protiv Hrvatske, uz sam genocid nad Hrvatima, jedan od osnovnih ciljeva VB i njihovih ratnih hijena.

Moj jučerašnji komentar:

Ratni, a naročito poslijeratni zločini nad razoružanom hrvatskom vojskom i hrvatskim narodom toliko su strašni, da čovjek, ne želi li umrijeti od tuge ili očaja često mora oprezno dozirati, pa i potpuno otjerati misli kada mu se one prirodno nameću, a nametati će se one

nama Hrvatima u ovakvom obliku sve dok se ne dogodi potpuno oslobođenje, u neistini zatočenog hrvatskoga duha.

Oslobođenje u istini, preduvjet je zdravoga društva i konačnog duhovnog jedinstva trodjelnog hrvatskog naroda, jedinstva one trećine koja živi izvan domovine, one koja njome hoda ne znajući što bi sa sobom, kao i one koja je u njoj i zbog nje ostavila polomljene kosti na putu do neba, a koja će kada do pomirenja u istini konačno dođe, biti temelj našega zajedništva i naša zajednička tragedija, o kojoj ćemo tada govoriti sa tugom i poštovanjem, ali bez bespomoćnog očaja koji sada prožima naša srca, baš svaki puta kada na njih pomislimo.

+15 #3 resurs ! — dtuckar 2011-05-24 08:35

O ovime se temama "naš Reasurs" već davno izjasnio - pa tek treba "utvrditi" tko je to i kako stradao, sve su to pojedinačni slučajevi, krivnju treba induvializirati i, pa tko zna tko je tu nešto i kome uradio,... .. a , ionako su svi bili krivi..., pa naš veliki vođa nije imao pojma.... "

A neki danas još "nemirno spavaju" jer ih se "netko usudio" uznemiriti pitanjima u "čijim stanovima danas žive njihovi potomci?" .

Zato, Jakovina i Goldsteini "znansveno dokazuju" kako je sve to samo rezultat kaotičnog vremena, a da se inače u bivšoj državi super živjelo, svi su bili sretni i imali posao, a sada...?

+13 #4 Jakovina i Goldstein — Marcus 2011-05-24 09:38

Njima, jugokomunjarama kao ovaj T.Jakovina, Goldsteini, Puhovski, Pusići Josipovići, da ne nabrajam dalje, je bilo dobro, onda. Imali su posao i funkcije a nije im trebalo raditi a dobivali su plaću i stanove i povlastice. Napor im je bio potreban samo dok nisu zaradili partijsku knjižicu i u pridržavanju partijskih zahtjeva. Znači vladajuća, privilegirana klasa. Danas u Hrvatskoj državi, ironija nad ironijama, žive još bolje i opet su vladajuća klasa i tajkunska krema.

Nisu glupi ali jesu lukavi i licemjerni, bezobzirni i bezobrazni, i tako lažima i manipulacijama zaglupljuju narod i provode fašizam i teror nad Hrvatskim narodom, još uvijek, kao da je to još jugoslavija a ne Hrvatska.

Valjda će doći dan kada će im netko uzvratiti onom mjerom koju zaslužuju počevši s lustracijom.

+14 #5 Ivekova tata i mama Milka — Australac 2011-05-24 13:36

Mene zanima, kada je Ivekova tata došao u Zagreb, po čijoj depesi iz IX. dalmatinske i po kakavom zadatku? Mene zanima, kada je mama Milka došla u Zagreb, po čijoj depesi iz IX. dalmatinske i po kakavom zadatku? Mene zanima i po čijoj je depesi stric Vlado i stric Stevo stigao u Zagreb? Mene zanima i to tko stric Vladu na grobu pali svijeće za njegovu dušu u paklu. Mene zanimaju pioniri maleni (sada već zadojenci veliki) koji pale svijeće na Mirogoju pri spomeniku boraca NOB-a i čemu služi ta sprudina ako su komunisti ateisti.

Mene zanimaju i braćki Ivo i Josip, od kuda oni u Zagrebu 1945., po čijoj depesi i po kakvom zadatku.

Konačno me zanima kakovim su kreditima svi imenovani došli do svojih prvih stanova u Zagrebu, jesu li imali problema u sustanarstvu i kako su ih rješavali.

Svi su oni pristojno odgojili svoju djecu, da ljube drugu Titu i kapicu partizanku i zvjezdicu milu i dragu te da ne ispituju previše tko je prije njih u tim stanovima stanovao i čije su krevete i ormari koristili.

Mene zanima i po čijoj je depesi došao tata Veco u Zagreb i po kojem zadatku. On je tako ljubio svoj Zagreb da mu sada i kćerka ne može mirno snivati bez pokušaja kandidature za novu gradonačelnicu.

Drugovi, o drugovi, jel vam zao, jel vam zao... onih nepodobnih koji su s Kanala završavali u Gračanima?

+13 #6 Nema opravdanja — Cetina 2011-05-24 17:52

Ljudi koji nakon svih informacija i spoznaja – o Maclju, Daksi, Hudoj jami, Gračanima i tisućama drugih stratišta hrvatskog naroda, još uvijek veličaju crvene monstrume i njihove simbole – teško su bolesni, a ni društvo kojim oni upravljaju ne može biti zdravo.

Više nitko ne može reći da nije znao.

Prisilno zadržavanje i slavljenje simbola genocida nastavak je zločina nad Hrvatima.

Izbjegavanje lustracije namjerno je izbjegavanje ozdravljenja pojedinaca i naroda.

+7 #7 I Gračani kao Bleiburg i Križni putevi — snovak45 2011-05-25 06:27

I Gračani kao Bleiburg i Križni putevi

Ovaj članak, s mučnom istinom koja je predugo čekala da izađe na svjetlo dana, trebao bi postati scenarij za film i nastavno gradivo u svim srednjim školama i fakultetima u Hrvatskoj. Trebamo učiti od Židova, koji organiziraju dane Židovskoga filma u metropoli i tako opravdano svraćaju veliku pozornost javnosti na svoje i naše žrtve. I Hrvatske žrtve

nisu ništa manje ljudske, ništa manje vrijedne. Hvala svima, koji su svojim marnim radom omogućili da čitamo dragocjene podatke o posvudašnjim zvjerstvima titovih partizana. Ovoga puta u Gračanima.

Osobno, mislim da se taj mikrolokalitet zove Jellačićev brijeg... znam za masovnu grobnicu u šumarku zapadno od krematorija. Imena mikro-lokaliteta vrlo su važna kao i karte razasutih grobišta jer se tako mnogo lakše pamte svi podatci o žrtvama.

U selu Šestine, selu nasuprotnom Gračanima, poznati su mi prešućeni grobovi na tzv trokutu ispod crkve i na nedavno asfaltiranom velikom parkiralištu nasuprot svršetka šestinskoga groblja. Mnogi zatim navode da se u jarugi ispod Šestinskoga lagvića nalazi još jedna masovna grobnica nastala titovom vlastohlepnom rukom, s njegovim naređenjem, znanjem i odobravanjem.

JN

+8 #8 masovni ubojica Hrvata — zmijicamala 2011-05-25 07:05

Danas je u splitskom HNK-a praizvedba opere Silvija Foretića(?) Maršal prema scenariju Brešanovih. U suradnji sa Zagrebačkim biennialom, znamo tko je tamo gazda, sve ubojici u čast!

Pozdrav vaš zmijicamala

+4 #9 Lustracija i Odluka EU o osudi — m/m 2011-05-25 16:56

Bog !

Ljudi koji nakon svih informacija i spoznaja – o Maclju, Daksi, Hudoj jami, Gračanima i tisućama drugih stratišta hrvatskog naroda, još uvijek veličaju crvene monstrume i njihove simbole – teško su bolesni, a ni društvo kojim oni upravljaju ne može biti zdravo. Više nitko ne može reći da nije znao. Prisilno zadržavanje i slavljenje simbola genocida nastavak je zločina nad Hrvatima. Izbjegavanje lustracije namjerno je izbjegavanje ozdravljenja pojedinaca i naroda.

PRISEŽEM !

+3 #10 Bog i Mladi — m/m 2011-05-25 16:57

Bog !

Reportaža Damira Borovčaka: U Gračanima čak 17 partizanskih stratišta

Djeca, djeca djece do IV. koljena su nada NADA !

Bože, hvala Ti !

+3 #11 **Poraće** — **m/m** 2011-05-25 17:05

Bog !

Pojeo ih "mrak" dijete moje !

Dida i ujak su na Križnom putu od 1945. !

Bože, molim Te podaj po svojoj volji m/m saznanje vijest i obavijest

Bože, hvala Ti za sve

Bože, molim te oprosti m/m

Hvaljen Bog !

+2 #12 **"1945."** — **m/m** 2011-05-25 17:13

Bog !

PREOKRET !

PRE okret !

PRAVO okrenuto !

okrenuto pravo naopako !

Bože, budi volja Tvoja uvijek !

Amen !

+4 #13 **MDDXI.** — **m/m** 2011-05-25 17:18

Laka im Hrvatska gruda !

Pokoj vječni daruj im Gospodine,

i svjetlost vječna svjetlila im,

počivali u miru Božjem !

Bože, Ti sve znaš !